

WYMAGANIA EDYTORSKIE wg stylu APA

dot. ZER

1. Formatowanie tekstu: czcionka Times New Roman (12 pkt.).

2. Zasady przywoływania pracy w tekście:

a. Jeden autor: bez względu na to ile razy przywoływana jest praca, zawsze należy podać nazwisko autora i datę publikacji pracy, w przypadku więcej niż jednej pracy danego autora opublikowanej w tym samym roku należy dodać kolejne litery alfabetu przy dacie (np., 2001a), zasada ta obowiązuje także w przypadku większej ilości autorów danej pracy.

Przykład zapisu:

Jak stwierdza Iksiński (2001)...

Badania wskazują, iż ... (Iksiński, 2001).

b. Dwóch autorów: bez względu na to ile razy przywoływana jest praca, zawsze należy podać nazwiska obu autorów i datę publikacji pracy, w przypadku więcej niż jednej pracy tych autorów opublikowanej w tym samym roku należy dodać kolejne litery alfabetu przy dacie. Nazwiska autorów zawsze należy łączyć spójnikiem „i”, nawet w przypadku przywoływania publikacji obcojęzycznej.

Przykład zapisu:

Jak sugerują Iksiński i Nowak (1999)...

Badania wskazują, iż ... (Iksiński i Nowak, 1999).

c. 3–5 autorów: przywołanie po raz pierwszy – należy wymienić nazwiska wszystkich autorów, rozdzielając je przecinkami i stawiając spójnik „i” pomiędzy dwoma ostatnimi nazwiskami. Przy kolejnych wskazaniach tej samej pracy można zastosować określenie „i współpracownicy” (w przypadku umieszczenia przywołania nazwisk w strukturze zdania) lub „i in.” (w przypadku, gdy nazwiska autorów nie stanowią części struktury zdania).

Przykład zapisu:

Przywołanie po raz pierwszy:

Jak sugerują Nowak, Iksiński i Jankiewicz (2003) ...

Badania (Nowak, Iksiński i Jankiewicz, 2003) wskazują, iż ...

Kolejne przywołania:

Badania Nowaka i współpracowników (2003) wskazują, iż ...

Badania te (Nowak i in., 2003) ...

d. 6 i więcej autorów: wymienić należy tylko nazwisko pierwszego autora, zarówno gdy praca przywoływana jest po raz pierwszy, jak i w późniejszych przywołaniach, natomiast pozostałych autorów należy określić jako współpracowników (w strukturze zdania) lub zastąpić skrótem „i in.” (gdy nazwiska nie stanowią części struktury zdania). W literaturze cytowanej należy umieścić nazwiska wszystkich autorów pracy.

Przykład zapisu:

Nowakowski i współpracownicy twierdzą, iż ... (1997).

Pierwsze badania na ten temat (Nowakowski i in., 1997) sugerują

e. Przywoływanie jednocześnie kilku prac: należy wymienić je alfabetycznie, według nazwiska pierwszego autora. Przywołania kolejnych prac muszą być oddzielone średnikiem i umieszczone w nawiasie. Lata wydania prac tego samego autora / autorów muszą być oddzielone przecinkiem.

Przykład zapisu:

(Iksiński, 2001; Nowak i Iksiński, 1999)
(Iksiński, 1997, 1999, 2004a, 2004b; Nowak i Iksiński, 1999)

f. Przywoływanie pracy za innym autorem: stosujemy w tekście, natomiast w literaturze cytowanej umieszczamy jedynie pracę czytaną.

Przykład zapisu:

Jak wykazał Nowakowski (1990; za: Zieniecka, 2007) ...
Badania sugerują, iż ... (Nowakowski, 1990; za: Zieniecka, 2007).

3. Przytaczanie fragmentu pracy:

należy zawsze podać autora/autorów, rok opublikowania pracy i numer strony (np., Iksiński, 1992, s. 224). Gdy przytaczany fragment ma ponad 40 słów, należy umieścić go w osobnym akapicie z wcięciem, bez cudzysłowu (Przykład 1). Gdy przytaczany fragment jest krótszy niż 40 słów, należy umieścić go w linii właściwego tekstu, w cudzysłowie. („ ”) (Przykład 2).

Przykład zapisu 1:

Sztompka (2002, s. 11) następująco wyjaśnia, czym jest socjologia:

Powiada się, że socjologia to nowa nauka na bardzo stary temat. Albo że socjologia ma krótką historię, ale długą przeszłość. Rzeczywiście, jako osobna dziedzina wiedzy naukowej rodzi się dopiero w I połowie XIX wieku. Nazwę „socjologia” wprowadza w 1838 roku francuski filozof Auguste Comte, budując zbitkę pojęciową z łacińskiego socius (zbiorowość, społeczeństwo) i greckiego logos (mądrość, wiedza). W połowie wieku pierwsze książki mające w tytule termin „socjologia” pisze brytyjski myśliciel Herberet Spencer. Ale musiał upłynąć cały wiek XIX, zanim socjologia pojawiła się jako uznana dyscyplina akademicka nauczana na uniwersytetach.

Jednak Giddens (1998) postrzega socjologię w inny sposób.

Przykład zapisu 2:

Sztompka (2002, s. 11) twierdzi, „że socjologia to nowa nauka na bardzo stary temat. Albo że socjologia ma krótką historię, ale długą przeszłość. Rzeczywiście, jako osobna dziedzina wiedzy naukowej rodzi się dopiero w I połowie XIX wieku”.

4. Tabela:

numeracja kolejno w całym tekście za pomocą cyfr arabskich, tytuł tabeli należy zapisać kursywą, zaś słowo tabela i jej numer – zwyczajną czcionką. Tytuł umieścić należy nad tabelą i zapisać w kolejnym wierszu pod słowem tabela i jej numerem. W tytule tabeli nie stawia się kropki po numerze ani na końcu tytułu.

6. Rysunek:

tytuł rysunku należy zapisać zwyczajną czcionką, natomiast słowo rysunek i jego numer – kursywą. Tytuł rysunku należy umieścić pod ryciną, zaś numeracja powinna być wprowadzona za pomocą cyfr arabskich. W tytule należy postawić kropkę po numerze oraz na końcu tytułu. Tytuł należy zapisać bezpośrednio po słowie Rysunek i jego numerze, czyli w tym samym wierszu.

7. Bibliografia załącznikowa:

Tytuł „Bibliografia” wyrównany do lewego marginesu.

Bibliografia tworzona jest od nowej strony, na końcu dokumentu, przed załącznikami.

Prace zapisujemy przy zachowaniu kolejności alfabetycznej cytowanych dzieł, przy czym decyduje pierwsza litera nazwiska autora.

Każdą nową pracę zaczynamy bez wcięcia, wyrównanie do lewego marginesu, a kolejne wiersze danego adresu bibliograficznego powinny być zapisane z wcięciem 0,4 cm.

Zapis bibliografii załącznikowej:

Poniżej znajdują się schematy zapisów bibliograficznych podstawowych źródeł (artykułów i książek).

Sposoby zapisu innych, rzadziej powoływanych źródeł są szczegółowo opisane w szóstym wydaniu „Publication Manual of the American Psychological Association”.

a. artykuł w czasopiśmie, w którym każdy kolejny numer/zeszyt (*issue*) w ramach jednego rocznika ma osobną numerację stron (w każdym zeszycie pierwsza strona opatrzona jest numerem 1):

Nazwisko, X., Nazwisko2, X. Y., Nazwisko3, Z. (rok). Tytuł artykułu. *Tytuł Czasopisma, nr rocznika(nr zeszytu)*, strona początku–strona końca.

b. artykuł w czasopiśmie, w którym kolejne numery/zeszyty (*issues*) w ramach jednego rocznika nie mają osobnej numeracji stron (pierwsza strona w kolejnym zeszycie opatrzona jest numerem kolejnym, po ostatniej stronie w zeszycie poprzednim):

Nazwisko, X., Nazwisko2, X. Y., Nazwisko3, Z. (rok). Tytuł artykułu. *Tytuł Czasopisma, nr rocznika*, strona początku – strona końca.

c. jeśli artykuł ma numer DOI (*Digital Object Identifier*), należy podać go na końcu zapisu bibliograficznego:

Nazwisko, X., Nazwisko2, X. Y. (rok). Tytuł artykułu. *Tytuł Czasopisma, nr rocznika*, strona początku–strona końca. DOI: xxxxx.

d. książka:

Nazwisko, X., Nazwisko, X. Y. (rok). *Tytuł książki*. Miejsce wydania: Wydawnictwo.

e. książka napisana pod redakcją:

Nazwisko, X. (red.). (rok). *Tytuł książki*. Miejsce wydania: Wydawnictwo.

f. rozdział w pracy zbiorowej:

Nazwisko, X. (rok). Tytuł rozdziału. W: Y. Nazwisko, B. Nazwisko (red.), *Tytuł książki* (s. strona początku–strona końca). Miejsce wydania: Wydawnictwo.

w stylu APA proponuje zapis bibliograficzny bez użycia dwukropka po przyimku **W** (*In*), pisany wielką literą. W polskim zapisie jednak przyjmujemy zasadę pisania dwukropka po **W**:

g. jeśli dany tekst znajduje się na stronie internetowej i nie jest artykułem w czasopiśmie, książką ani rozdziałem w książce, należy podać autora, datę publikacji (jeśli jest znana), tytuł, a następnie zamieścić informacje o stronie, skąd został pobrany tekst:

Nazwisko, X. (rok). *Tytuł tekstu*. Pobrane z: adres strony internetowej.